

12 ianuarie – 18 ianuarie

Poporul lui Dumnezeu din cetăți

Textul de memorat: „Cine are urechi să asculte ce zice bisericilor Duhul.” (Apocalipsa 3:22)

De pe Patmos, Isus i-a trimis poporului Său, prin Ioan, șapte mesaje. Mesajele acestea au fost adresate inițial bisericilor din Asia din timpul apostolului, dar au fost scrise și pentru toți creștinii din toate secolele.

Dacă le comparăm, observăm că toate aceste mesaje sunt alcătuite din șase părți. În partea introductivă, Isus menționează numele bisericii căreia i se adresează. A doua parte începe cu expresia: „Iată ce zice Cel ce...” și continuă cu diferite caracteristici ale Sale amintite în capitolul 1, în funcție de nevoile particulare ale bisericii în cauză. Dorința Sa este să arate astfel că poate să-i ajute pe credincioși în luptele lor și în situațiile în care se găsesc. Mai departe, Isus laudă biserica și o sfătuiește cum să iasă din dificultăți. La sfârșit, apare un apel de a asculta ce zice bisericii Duhul și o făgăduință pentru cel ce va birui.

Pe măsură ce vom analiza aceste mesaje, vom observa că Isus a fost capabil să îndeplinească nevoile fiecărei biserici, indiferent de situație, și vom căpăta încrederea că El poate să îndeplinească și nevoile noastre.

Duminică, 13 ianuarie – Mesajele către Smirna și Filadelfia

Al doilea și al șaselea mesaj sunt adresate bisericii din Smirna și celei din Filadelfia. Isus nu a avut pentru ele niciun motiv de mustrare.

Smirna era o cetate frumoasă și bogată, dar și un centru în care închinarea la împărat era obligatorie. Nerespectarea acestei legi putea să ducă la pierderea drepturilor cetățenești, la persecuție și chiar la moarte (până în secolul al IV-lea, creștinismul a fost *religio illicita*).

1. Ce legătură există între titlul cu care i Se prezintă Isus bisericii din Smirna și situația ei? Care era starea bisericii? Prin ce încercări o anunță Isus că avea să treacă? Apocalipsa 2:8-11

Mesajul către biserica din Smirna este valabil și pentru biserica din epoca postapostolică, perioadă în care creștinii au fost persecutați cu cruzime în Imperiul Roman. Necazul „de zece zile” menționat în Apocalipsa 2:10 indică persecuția de zece ani declanșată de Dioclețian în anul 303 d.Hr. și continuată până în anul 313 d.Hr., când Constantin cel Mare a emis Edictul din Milano, prin care le oferea creștinilor libertate religioasă.

A șasea biserică ce beneficiază de un mesaj din partea lui Isus se găsea în Filadelfia („dragoste frățească”). Cetatea era situată pe ruta comercială imperială ce asigura legătura dintre estul și vestul provinciei. A fost ridicată pentru a fi un centru de promovare a limbii și culturii grecești în zona Lidiei și Frigiei.

2. Ce legătură există între titlul cu care Se prezintă Isus bisericii din Filadelfia și situația ei? Ce ne spun cuvintele „ai puțină putere” (vers. 8) despre starea bisericii? Ce făgăduințe îi dă Isus? Apocalipsa 3:7-13.

Mesajul adresat acestei biserici este valabil și în dreptul mării redeșteptări protestante din secolele al XVIII-lea și al XIX-lea. Biserica din perioada aceasta a lăsat să strălucească lumina pe care a avut-o și a căutat să păzească „Cuvântul lui Isus” (Apocalipsa 3:8). Ea a fost motivată de dorința sinceră de a duce

Evanghelia în toată lumea. Ca urmare a demersurilor ei, Evanghelia a avut parte de o răspândire explozivă, cum nu se mai întâmplase de la Cincizecime.

Luni, 14 ianuarie – Mesajul către Pergam

Pergam era centrul de închinare la mai multe zeități păgâne, printre care Asclepios, zeul vindecării, numit și „Salvatorul” și reprezentat prin imaginea unui șarpe. Pelerini de pretutindeni veneau la templul lui pentru a fi vindecați. Pergamul avea un rol de frunte în promovarea închinării la împărat, închinare obligatorie, la fel ca în Smirna. Isus îl numește locul „unde locuiește Satana” și „unde este scaunul de domnie al lui Satana”.

3. Cu ce titlu Se prezintă Isus bisericii din Pergam? Pentru ce calități o apreciază? Apocalipsa 2:12-15

Înconjurați de păgânism și de temple impozante, creștinii din Pergam se confruntau cu ispite atât din exterior, cât și din interior. Majoritatea lor au rămas credincioși, însă unii, numiți nicolaiți, erau în favoarea compromisului cu păgânismul, pentru a evita persecuția.

Nicolaiții sunt asociați cu un alt grup de eretici, numiți după Balaam, cel care i-a amăgit pe israeliți pe drumul către Canaan (Numeri 31:16). Acești membri pledau pentru respectarea practicilor păgâne din dorința de a evita neplăcerea prigoanei.

4. Ce recomandări îi dă Isus și ce făgăduințe? Apocalipsa 2:16,17

Mesajul către biserica din Pergam descrie cu exactitate și situația bisericii de după anul 313 d.Hr. Creștinismul era acum acceptat, însă mulți din biserică au pornit pe calea compromisului. Unii au rămas fermi pe poziție și au fost credincioși Evangheliei, însă secolele al IV-lea și al V-lea au fost martore la declin și apostazie spirituală, biserica luptându-se și pierzând clar bătălia cu ispita compromisului.

Ce înseamnă „să nu lepădăm credința” lui Isus (vers, 13; vezi și Apocalipsa 14:12). Ce ne spune aceasta despre sursa credinței noastre și despre datoria noastră sacră de a o păstra, chiar și sub amenințarea cu moartea sau, poate mai periculos, în fața tendinței de a face „mici” compromisuri?

Marti, 15 ianuarie – Mesajul către Tiatira

Spre deosebire de alte cetăți, Tiatira nu a avut în istoria antică vreo importanță politică sau culturală de care să avem cunoștință astăzi. Dar a fost cunoscută pentru comerț. Cine dorea să facă afaceri sau să obțină un loc de muncă trebuia să facă parte din breslele meșteșugărești. Membrii lor trebuiau să participe la diferitele serbări speciale și la ritualurile din templu, care cuprindeau de regulă practici imorale. Cine nu se conforma era exclus din breaslă și avea de suferit pe plan financiar. Creștinii din această cetate au avut de ales între credincioșie față de Evanghelie și supunere față de cerințele societății în care trăiau.

5. Cu ce titlu li se prezintă Isus creștinilor din Tiatira? Pentru ce calități îi apreciază și ce lucru îl nemulțumește la ei? Apocalipsa 2:18-29; Vezi și Daniel 10:6

La fel ca în cazul bisericii din Pergam, amenințarea bisericii din Tiatira o constituia tot compromisul cu păgânismul. Izabela, – din nou o trimitere la Vechiul Testament –, a fost soția regelui Ahab, care l-a condus pe Israel la apostazie (1 Împărați 16:31-33). Isus o înfățișează ca pe o metaforă pentru decăderea spirituală a bisericii. Creștinii care au acceptat închinarea la idoli cădeau în același păcat ca Israelul din vechime. Situația în care se găsea biserica din Tiatira coincide cu situația generală a bisericii din perioada Evului Mediu. Pericolul nu a venit atunci din exterior, ci de la cei care pretindeau că și-au primit autoritatea de la Dumnezeu. În epoca aceea, locul Bibliei a fost luat de tradiție, preoția lui Hristos a fost înlocuită cu preoția oamenilor și cu moaștele, iar faptele au ajuns mijloc de mântuire. Cine nu se supunea influențelor corupătoare ale instituției bisericii avea parte de persecuție și chiar de moarte. Mai multe secole la rând (vezi Daniel 7:25), Evanghelia a fost aproape pierdută.

Gândește-te la cuvintele din Apocalipsa 2:25: „Numai țineți cu tărie ce aveți până voi veni!” Ce însemnătate au ele pentru noi, atât la nivel colectiv, cât și la nivel personal? Ce am primit de la Isus și trebuie să ținem „cu tărie”?

Miercuri, 16 ianuarie – Mesajul către Sardes

Cetatea Sardes a avut un trecut măreț, însă și-a pierdut prestigiul în perioada romană. S-a bucurat mai departe de bogăție, dar măreția ei era ancorată mai degrabă în trecut decât în prezent. Fiind ridicată pe vârful unui deal abrupt, era inaccesibilă. Cetățenii ei se simțeau în foarte mare siguranță în ea și nu au mai asigurat o pază bună.

6. Care sunt cele trei îndemnuri date de Isus creștinilor din Sardes pentru a-și rezolva problema spirituală? Ce relație există între îndemnul Său la veghere și caracteristicile acestei cetăți? Apocalipsa 3:1-6; Matei 24:42-44; 1 Tesaloniceni 5:1-8

Isus recunoaște că unii creștini din Sardes sunt credincioși, însă cei mai mulți sunt morți din punct de vedere spiritual. El nu-i învinuiește de niciun păcat fățiș sau de apostazie (cum îi acuză pe cei din Pergam și Tiatira), dar le reproșează letargia spirituală.

Mesajul către biserica din Sardes este valabil și în dreptul protestanților din perioada de după Reformă, când situația din biserică a degenerat în formalism inert și automulțumire spirituală. Sub impactul curentului tot mai puternic al raționalismului și al sectarismului, accentul pe harul mântuitor al Evangheliei și pe devotamentul față de Hristos a scăzut, făcând loc raționalismului și argumentelor filosofice aride. Biserica din perioada aceasta părea vie, dar, în realitate, era moartă din punct de vedere spiritual.

Scrisoarea este valabilă totodată și pentru toate generațiile de creștini. Unii creștini vorbesc în termeni elogioși despre credincioșia lor față de Hristos în experiența lor trecută. Din nefericire, ei nu au prea multe de spus despre experiența lor prezentă cu El. Ei sunt creștini cu numele și le lipsește religia adevărată a inimii și dedicarea reală față de Evanghelie.

Ținând cont de marele adevăr al mântuirii doar prin credința în Hristos; ce fapte ale noastre nu sunt „desăvârșite” înaintea lui Dumnezeu? Ce înseamnă aceasta și cum ne putem „desăvârși” faptele înaintea Sa? (Vezi Matei 5:44-48.)

Joi 17 ianuarie – Creștinii din Laodiceea

Laodiceea, o cetate bogată situată pe o rută comercială importantă, era vestită pentru producerea de lână, pentru băncile ei (în care era mult aur) și pentru școala de medicină care producea un unguent pentru ochi. Prosperitatea i-a făcut pe cetățenii ei mulțumiți de ei înșiși. În jurul anului 60 d.Hr., orașul a fost distrus de un cutremur, însă locuitorii au refuzat ajutorul Romei, susținând că aveau tot ce le trebuia. Însă cetatea nu dispunea de o sursă de apă proprie și depindea de un apeduct care transporta apă din izvoarele termale din Hierapolis. Traseul fiind lung, apa ajungea la ea caldă.

7. Identifică asemănările dintre particularitățile cetății și evaluarea pe care i-o face Domnul bisericii de acolo. De care spirit al locuitorilor ei s-au molipsit și creștinii din Laodiceea? Apocalipsa 3:14-17; Osea 12:8

Isus nu i-a mustrat pe creștinii din Laodiceea pentru vreun păcat grav, pentru erezie sau apostazie. Problema lor era mai curând mulțumirea cu starea spirituală existentă, care ducea la letargie. La fel ca apa care ajungea în cetate, nu erau nici reci, nici fierbinți, ci doar caldici. Pretindeau că sunt bogați și că nu aveau nevoie de nimic, dar erau săraci, goi și incapabili să-și vadă starea spirituală.

Biserica din Laodiceea ilustrează foarte bine starea spirituală a bisericii de la sfârșitul istoriei pământului. Vezi legătura puternică a pasajului cu Apocalipsa 16:15, unde se vorbește despre pregătirea pentru criza finală. Ultima biserică avea să existe în vremuri de mari tulburări politice și religioase și urma să se

Studiu Biblic, Trim. I, 2019 – Cartea Apocalipsa

confrunte cu provocări nemaiîntâlnite în generațiile anterioare. Biserica din Laodiceea este mulțumită de sine și are de luptat pentru o credință adevărată. Avertizarea lui Isus este valabilă pentru cei de atunci și pentru noi toți.

Isus îi asigură pe laodiceeni că îi iubește, că nu îi va abandona și încheie spunând că El stă la ușă și bate (vers. 19,20), imagine inspirată din Cântarea cântărilor 5:2-6. Cine îi deschide va avea parte de o cină specială cu El.

Ce sfat le-a dat Isus laodiceenilor, deci și nouă, celor de astăzi? Ce simbolizează aurul, haina albă și alifia pentru ochi (1 Petru 1:7; Isaia 61:10; Efeseni 1:17,18)?

Vineri, 19 ianuarie – Un gând de încheiere

Cele șapte mesaje indică declinul spiritual al celor șapte biserici. Biserica din Efes a fost credincioasă, dar și-a pierdut dragostea dintâi. Bisericile din Smirna, Pergam și Filadelfia au fost credincioase; doar câțiva membri făceau excepție. Tiatira a cunoscut două etape în credințioșia ei față de Hristos. Biserica din Sardes a avut o problemă foarte gravă. Majoritatea apartenenților ei erau în conflict cu Evanghelia și doar puțini au rămas credincioși. Biserica din Laodiceea era într-o stare atât de deplorabilă, încât nu avea nimic bun pentru care să fie apreciată.

La finalul fiecărui mesaj, Isus le face diferite promisiuni celor care acceptă sfaturile Lui. Se observă însă un fapt interesant: numărul promisiunilor este proporțional cu declinul spiritual al bisericilor. Astfel începând cu Efesul, care primește o singură făgăduință, fiecare biserică din șirul celor șapte cunoaște un declin spiritual mai mare decât cea anterioară, dar primește mai multe făgăduințe. La final, biserica din Laodiceea primește una singură, dar și pe cea mai mare: să stea alături de Isus pe scaunul Lui de domnie (Apocalipsa 3:21)

Studiu suplimentar: *Faptele apostolilor*, cap. 57, „Descoperirea”.

BIBLIA ȘI CARTEA ISTORIA MÂNTUIRII – STUDIU LA RÂND

Biblia: Exodul 34 - 40

1. Când își puna Moise marama pe față?
2. Prin ce expresie sunt caracterizate persoanele care au adus daruri pentru sanctuar?
3. De la câți oameni s-a strâns darul de o jumătate de siclu?
4. Ce a făcut Moise după ce a constatat că toate lucrările sanctuarului fuseseră făcute conform cerințelor?

Istoria mântuirii, capitolul 47

5. Ce anume erau date la o parte prin învățăturile lui Luther?